

ПАРАФІЯЛЬНИЙ БЮЛЕТЕНЬ

**Святий Кіран,
католик**

Церква в Кемпбелтауні
та Аїлі

*Ceann Loch Chille
Chiarain*

12 липня 2026 року

15-та

неділя за

звичайним часом

Святого Кірана, Кемпбелтаун, Кінтайр

15-й тиждень звичайного часу

Вівторок: **Свята Меса, 18:00**

Середа: Поклоніння та ранкова молитва, 9:30; **Свята меса, 10:00**

Кава та дискусійна група: 10:30

П'ятниця: Молитва середини ранку, 9:50; **Свята меса, 10:00**

Наступних вихідних:

Субота, 18 липня, **Вічна меса, 18:00**

Неділя, 19 липня, **16-та неділя за звичайним часом, Свята Меса, 10:00.**

Таїнство примирення: субота з 17:30 до 17:50 або будь-коли за запитом.

Єпископальна церква Святого Колумби, Бріджсэнд, острів Аїла

19 липня: **Свята меса, 16:00**

Відповідь на псалом

Деякі насінини впали в хороший ґрунт і дали свої плоди.

Євангельське прославлення

Алілуя, алілуя.

Зерно — це слово Боже, Христос-сіяча;

Всі, хто його знайде, житимуть вічно.

Алілуя.

Антифон причастя

Горобець знаходить дім,

а ластівка — гніздо для своїх малюків:

під твоїми вівтарями, о Господи військ, мій Царю і мій Бог.

Блаженні ті, хто мешкає у твоєму домі,

за те, що завжди співав твою хвалу.

Візьми п'ять хвилин

Витрачайте лише п'ять хвилин на день, і ваша віра буде глибшою та зростатиме — день за днем.

ПОНЕДІЛОК 15-ГО ТИЖНЯ

13 ЛИПНЯ 2026

Шукаємо пророків серед нас

Багато хто з нас останнім часом дізнався, як це — бути стримуваним хворобою, адже коронавірус спричинив жорсткі зупинки в житті, яким ми його знали. Блаженний Чарлі Родрігес Сантьяго, кандидат на звання першого пуерториканського святого, не зміг отримати освіти через тяжку хронічну хворобу. Він помер у цей день у 1963 році у віці 44 років і залишив по собі спадок літургійного оновлення в церкві. Він виступав за використання народних мов і збільшення участі мирян — що сталося незабаром після його смерті з реформами Другого Ватиканського собору. Як ти теж можеш бути пророком надії та змін у наші власні часи, сповнені хвороб?

Сьогоднішні читання: Ісаїя 1:10-17; Матвія 10:34-11:1. *"Той, хто прийме пророка, бо він пророк, отримає нагороду пророка."*

ВІВТОРОК 15-ГО ТИЖНЯ

14 ЛИПНЯ 2026 РОКУ

Подумайте про це

«Я буду молитися за тебе» — це регулярне свідчення християнської любові, але молитва — це не лише прохання. Найглибша молитва — яку часто вважають зарезервованою для монахинь і монахів — доступна для всіх. Споглядання, або молитва єдності, — це простий і інтимний досвід єдності між вами і Богом. Така молитва не є таємною і не для «спеціалістів». Це не мода і не новий спосіб молитви, а давній і шанований часом. Корисні посібники включають отця Базила Пеннінгтона та отця Томаса Кітінга, але будьте обережні, щоб не замінити читання про споглядальну молитву на її досвід.

Сьогоднішні читання: Ісаїя 7:1-9; Матвія 11:20-24. *"Якщо твоя віра не міцна, ти не будеш непохитним!"*

СЕРЕДА 15-ГО ТИЖНЯ

15 ЛИПНЯ 2026 РОКУ

Ніщо не стримує тебе

Помазання хворих — одне з семи таїнств церкви. У своєму до-Ватиканському II житті це таїнство називалося Крайнім помазанням і було зарезервоване для часу смерті. Тепер церква запрошує всіх, хто серйозно хворий або стикається з труднощами похилого віку, прийняти благодать цього таїнства. Це

таїнство здійснюється вдома, у церкві чи медичному закладі, часто в присутності близьких, і дарує хворим мир, силу та мужність Господа, який сам знав біль людських страждань. Звертайтеся до Божої цілющої сили і заохочуйте інших робити те саме.

Сьогоднішні читання: Ісаїя 10:5-7, 13-16; Матвія 11:25-27. *"Все мені передав мій Батько."*

ЧЕТВЕР 15-ГО ТИЖНЯ

16 ЛИПНЯ 2026

Де є воля, там є й шлях

«Блаженні ті, хто голодує і прагне праведності», — каже Ісус у біблійному уривку, відомому як Блаженства, — «бо вони будуть задоволені» (Матвія 5:6). Цікаве порівняння: голод і жага праведності так само важливі, як і робити те саме для справжньої їжі та напоїв, але хіба це не відчувається саме так? Перед лицем несправедливості хіба ти майже фізично не прагнеш того, чого хоче Бог? Але як ви справляєтеся з цим розривом між тим, що має відбуватися, і тим, що відбувається? Пам'ятайте другу половину Блаженства: вони будуть задоволені. Ось тут і вступає в гру віра. Вірте, що Божа воля справжня, молитесь за неї та намагайтеся допомогти, щоб її досягти. Якось, якось, колись, це станеться.

Сьогоднішні читання: Ісаїя 26:7-9, 12, 16-19; Матвія 11:28-30. *"Моя душа прагне тебе вночі, так, мій дух у мені пильнує за тобою."*

П'ЯТНИЦЯ 15-ГО ТИЖНЯ

17 ЛИПНЯ 2026

Дотримуйтесь закону любові

Фарисеї були сектою, яка, серед іншого, вимагала суворого тлумачення та дотримання Мойсеевого закону. Іноді вони віддавали перевагу правилам і нормам, а не вдумливого розгляду обставин чи ширшої картини. Неважко зрозуміти чому: закони акуратні, неупереджені, нейтральні, чіткі. Більше того, коли ми просто дотримуємося законів, мислення зазвичай не є необхідним! Однак Ісус закликає своїх послідовників до вищих стандартів: до любові, яка, як справедливо зауважив архієпископ Десмонд Туту, «набагато вимогливіша за закон». Хоча б сьогодні давайте зануримося у «щось більше», про яке говорив Ісус. Давайте зануримося в кохання. Яким був би твій день,

якби ти так зробив?

Сьогоднішні читання: Ісая 38:1-6, 21-22, 7-8; Матвія 12:1-8. *"Кажу вам, тут є щось більше, ніж храм."*

СУБОТА 15-ГО ТИЖНЯ

18 ЛИПНЯ 2026

Невтомний голос справедливості

Під час епохи європейського завоювання Америки корінних американців зазвичай вважали дикунами, яких потрібно «підкорити» і змусити до навернення або відкинути вбік. Бартоломе де Лас Касас сьогодні пам'ятається як один із небагатьох голосів, які

виступають проти домінуючої ідеології релігійних і світських лідерів як у відповідь. Обурений колоніальними жорстокостями в Карибському басейні у 1500-х роках, він наполегливо відстоював права корінних народів близько 50 років, закликаючи припинити жорстокість і примусові навернення. Пам'ятайте де Лас Касас і зробіть справедливість центральною частиною вашого власного свідка.

Сьогоднішні читання: Михей 2:1-5; Матвія 12:14-21. *«Вони пригнічують господаря і дім, людей і їхню спадщину.»*

Читання на 15-ту неділю за звичайним часом

Ісая 55:10-11

Слова Бога ніколи не вимовляються марно, а роблять саме так, як вони кажуть.

Псалом 65:10, 11, 12-13, 14

Достаток Землі має лише одну причину: благодатну волю Божу.

Римлянам 8:18-23

Творіння стогне під своїм підпорядкуванням, але одного дня буде звільнене, щоб поділитися славою Бога.

Матвія 13:1-9

Ісус говорить притчами, бо деякі люди просто не мають часу на істину.

Слова на Слові

Священний біль: Пошук надії у стогнучому світі

Глибокий і неспокійний стогін відлунює нашим сучасним світом. Ми чуємо це у тривозі за нашу планету, у гніві в нашій політиці та в особистому болю за сенсом у власних серцях. У світі, який часто здається зламанним, легко втратити надію.

Однак Слово Боже, сказане через апостола Павла, дає нам божественну призму, щоб побачити цю реальність. Цей універсальний стогін — не звук смерті, а звук світу в пологах і наповненого болісною, але потужною надією на нове народження.

Наш біль у Божому плані

Святий Павло робить сміливу і впевнену заяву: **«страждання цього часу не варті порівняння з тією славою, яка має бути відкрита нам.»**

Це не ігнорування нашого болю. Бог бачить кожну нашу скорботу. Натомість це істина, яка ставить наше страждання на належне місце в межах Його вічного плану. Наші випробування — хвороба, втрата та внутрішні боротьби — тимчасові. Слава, що чекає на нас у Христі, вічна.

Це католицька чеснота надії в дії. Це впевнена довіра, що Божі обіцянки істинні. Коли ми об'єднуємо наші особисті хрести з Хрестом Христовим, наші страждання вже не мають сенсу. Вона стає викупиною, невеликою часткою в Його рятувальній справі, і повністю затьмарена обіцянкою вічного життя з Ним.

Світ, що чекає з нами

Це прагнення до цілісності — не просто людське почуття. Святий Павло відкриває глибоку таємницю: **«Усе творіння стогнало разом у болях пологів.»** Гріх Адама і Єви не лише

поранив людство; він розірвав наші стосунки зі створеним світом, піддавши його розпаду та марності. Бурі, розпад і безлад, які ми бачимо в природі, — це відлуння того першого гріха.

Ця істина надає остаточного сенсу нашому заклику піклуватися про довкілля. Творіння — це не одноразовий об'єкт, а жертва гріха, яка чекає з нами на звільнення. Її доля назавжди пов'язана з нашою. Катехизм стверджує, що коли ми, діти Божі, будемо повністю викуплені у воскресінні, саме творіння буде славно оновлене як **«нове небо і нова земля»** (ССС 1042-1050).

Надія всередині нас

Найсильніше, святий Павло запевняє нас, що навіть ми, хто має Святого Духа в собі, все ще стогнемо. Якщо ви відчуваєте глибокий біль до чогось більшого, не думайте, що ваша віра слабка. Це відчуття — святий знак. Це сам Святий Дух у тобі, який прагне завершення твого спасіння: **воскресіння твого тіла**.

Ми живемо у священний час «вже, але ще ні». Ми вже спаслися через Хрещення, але *ще не* відчуваємо повноти небес. Це внутрішнє стогін — це святе напруження душі, яка знає, що створена для Бога, але все одно живе у падшому світі.

Тож давайте приймемо цей священний біль. Це не стогін відчаю, а стогін пологів. Зустріньмо виклики нашого часу не зі страхом, а з непохитною надією дитини, що чекає славного світанку вічного Царства Отця.

У любові Христові,
Отець Ентоні

35 ІКОНОК ІЗ СЦЕНАМИ З ЖИТТЯ: ВІКНА В СВЯТІСТЬ

Як читати ікони святих

У багатій традиції Католицької церкви святі ікони — це набагато більше, ніж просто красиві прикраси. Це теологія, розмальована в кольорі, яка пропонує вірним життєво важливе вікно в божественне.

Серед найпотужніших із цих священних образів — біографічні ікони — твори мистецтва, що розповідають повну історію святого. Міцно вкорінені в затверджених церковних біографіях і священних традиціях, ці ікони слугують візуальними проповідями. Протягом століть вони навчали віруючих, проводячи майстер-клас святості, що виходить далеко за межі письмового слова.

Вічний Центр

Коли ви дивитеся на біографічну іконку, ваші очі одразу притягуються до центру. Тут стоїть святий, обличчям вперед у владної, мирній позі.

Церква не потребує земного реалізму чи фотографічної точності в сакральних мистецтвах; натомість вона вимагає духовної істини. Центральний портрет навмисно стилізований. Вона показує святого у їхньому прославленому, вічному стані, оминого в нествореному світлі Бога. Ця небесна тиша викликає нашу шану і

Феодорос Пулакис: *Святий Спиридон із сценами з його життя*. 2-а половина XVII століття. Музей Бенакі, Афіни.

запрошує нас до глибокого, молитовного поклоніння.

Земна подорож (Клейма)

Обрамляючи цю небесну центральну експозицію, зображена земна подорож святого. Головний портрет оточений серією менших панелей, традиційно званих *клеймою*. Розташовані як рамка, ці панелі слугують візуальним розкадровкою життя святого.

Художник міг намалювати від десятка до понад тридцяти таких сцен. Вони ведуть вірних хронологічно через подорож святого, зазвичай виділяючи п'ять ключових етапів:

- Рання благодать: народження і дитинство, що підкреслює ранні ознаки божественного покликання святого.
- Великий вибір: особисті труднощі, жертви та остаточне рішення прийняти Божу волю.
- Божественна дія: Чудеса, зцілення та глибокі акти милосердя.
- Останній Свідок: Свята смерть або мучеництво, після чого слідує шанобливе поховання.
- Небесна слава: Чудеса, що відбуваються після смерті, доводячи незмінну силу святого заступатися за нас з небес.

Де час зустрічається з вічністю

Найяскравішою рисою цих ікон є контраст між центром і краями.

Особливість	Центральний портрет	Прикордонні панелі (Klejma)
Стан буття	Вічні та прославлені	Тимчасове та земне
Темп	Все ще спокійно і незмінно	Динамічний, активний і рухомий
Фокус	Душа святого спочиває в Богові	Вчинки святого у світі

Поки центральний святий стоїть нерухомо у вічності, панелі бордюру сповнені дії та земного життя. Історично художники дозволяли собі творчі вольності у цих сценах на кордоні, впроваджуючи деталі зі своїх епох. Якщо уважно придивитися до фонів цих панелей, часто можна побачити:

- А. Будівлі, що відображають архітектуру епохи самого художника.
- Б. Знайомі елементи місцевого ландшафту.
- В. Фонові персонажі, одягнені в одяг сучасників художника.

Це не історична помилка. Це глибоке богословське твердження.

Поміщаючи стародавнього святого на тлі сучасного світу, Церква нагадує нам, що поклик до святості не застряг у далекому минулому. Вона живе прямо зараз, у суворій реальності нашого повсякденного життя.

Для православного католика перегляд біографічної ікони — це подвійне запрошення. Ми покликані спочатку вшановувати святого, а по-друге, наслідувати його. Розмірковуючи над сценами, що обрамляють святого у славі, ми згадуємо потужну істину: кожне людське життя — включно з вашим власним — має потенціал бути перетворене Божою благодаттю на шедевр божественної любові.

Божий провідник

Відносини з ангелами: бути ближчими до наших охоронців

Розділ 1

АНГЕЛИ-ОХОРОНЦІ

Ваш постійний супутник: вчення Церкви про ангелів-охоронців

Від світанку життя до останнього подиху кожна людська душа довірена пильній опіці та

заступництву Ангела-охоронця. Ця глибока істина нашої віри — не просто побожне почуття, а доктрина, що ґрунтується на Святому Письмі і підтверджується в усій церковній традиції. Кожна людина має унікального ангела, призначеного їй спеціально як провідника, захисника та друга на шляху до спасіння.

Свідчення Святого Письма

Основа цієї віри безпосередньо лежить у словах нашого Господа Ісуса Христа. У Євангелії від Матвія Христос застерігає від скандалу серед вразливих, відкриваючи їхню гідність в очах небес:

"Слідкуй, щоб не зневажати одного з цих малюків; бо кажу вам, що на небі їхні ангели завжди бачать обличчя мого Отця, що є на небі." (Матвія 18:10)

Цей уривок є фундаментальним. Вона підтверджує не лише існування ангелів, призначених окремим особам, а й їхню глибоку близькість із Богом. Вони постійно стоять у Божественній Присутності, бачачи Блаженне Бачення, яке ідеально підходить для їхньої місії.

Ця віра була живою реальністю ранньої Церкви. У Діяннях апостолів ми бачимо яскравий приклад цього, коли святий Петро дивом звільняється з в'язниці «Ангелом Господнім». Коли він приходить до будинку, де вірні збираються в молитві, їхня перша реакція на новину була показовою:

Впізнавши голос Пітера, у радості вона не відкрила ворота, а вбігла і сказала, що Пітер стоїть біля воріт. Вони сказали їй: «Ти божевільна.» Але вона наполягала, що це так. Вони сказали: «**Це його ангел!**» (Діяння 12:14-15)

Для перших християн існування особистого ангела, який міг діяти від імені людини, було очевидним і негайним поясненням. Їхня віра прийняла як звичайне те, що багато хто сьогодні забув: ми не ходимо самі.

Свідчення святих

Протягом історії святі забезпечували глибше розуміння цього ангельського партнерства через власні містичні переживання та пастирську мудрість.

Свята Фаустіна Ковальська у своєму *щоденнику* згадує свого Ангела-охоронця як постійного супутника, особливо під час надприродного візиту до Чистилища. Його присутність була джерелом керівництва і сили. Вона розповідає:

"Мій Ангел-охоронець не залишив мене ні на мить... Я хотів поговорити з ними ще трохи, але мій Ангел-охоронець подав мені знак піти. Ми вийшли через двері тієї в'язниці страждань." (Щоденник, 20)

Святий Піо з П'єстрельчини, майстер духовного життя, послідовно закликав своїх духовних дітей підтримувати стосунки зі своїми ангелами. У листі він дав таку практичну пораду:

"Ніколи не забувай свого Ангела-охоронця. Він завжди з тобою і, незважаючи на твої численні помилки, ніколи не залишає тебе. Ах! Доброта нашого ангела просто неможливо описати словами... Цей найвірніший друг захистить нас від подальших зрад."

Наше ангельське партнерство

Завдяки постійному спілкуванню з Богом і своєму вищому розуму, наші Ангели-охоронці мають глибоке розуміння Божого провіденційного плану. Вони не пасивні спостерігачі, а активні учасники нашої духовної боротьби, освітлюючи наш розум, зміцнюючи нашу волю та захищаючи нас від духовної та фізичної шкоди.

Цей небесний охоронець зараз поруч із тобою. Він бачить твої труднощі і радіє твоїм перемогам. Тому надзвичайно важливо, щоб вірні культивували свідомі та свідомі

стосунки з цим небесним другом. Він — потужний заступник і надійний провідник у складнощах сучасного світу.

Практичні способи розвитку цих важливих стосунків — як слухати, спілкуватися та співпрацювати зі своїм Ангелом-охоронцем — будуть розглянуті в наступній статті. Поки що знай: твій Ангел, найвірніший друг, стоїть поруч із тобою, готовий вести тебе ближче до серця Бога.

Отець Ентоні

Навколо світу

Іноді пропущені новини

РОСІЯ – УКРАЇНА

Мільйони жертв

Болісна наслідок у Східній Європі

Цього тижня ми маємо розглянути приголомшливу людську ціну чотирирічної війни в Україні. Новий звіт аналітичного центру CSIS показує, що загальна кількість жертв — загиблих і поранених — перевищила трагічну рубеж: 2 мільйони душ.

Ось короткий огляд нищівних цифр:

Нація	Загальні втрати	Оцінені смерті
Росія	1,4 мільйона	450,000
Україна	До 625 000	До 150 000

(Примітка: Росія суттєво недооцінює ці цифри, тоді як Україна тримає їх у приватності. Ці статистичні дані базуються на оцінках США та Великої Британії.)

За цими даними стоїть глибока моральна криза. Кожна цифра символізує дитину Божу, але нехтування людською гідністю очевидне. Щоб зберегти чисельну перевагу, Росія активно призиває злочинців і відчайдушних боржників, розглядаючи вразливі людські життя як витратне гарматне м'ясо.

Ми не можемо просто прокручувати цю новину. Масштаб цього насильства — коли лише російські смерті вчетверо збільшили втрати США з часів Другої світової війни — є серйозним порушенням святості життя. Давайте й наполегливо молимося за справедливий мир і за мільйони сімей, які переживають скорботу, які залишилися позаду.

НІМЕЧЧИНА

ОСТЕРІГАЙТЕСЯ КИТАЙЦІВ

Коли наука зустрічається з хитрощами: моральний сигнал пробудження

Ось тривожне оновлення з останнього звіту німецької контррозвідки (BfV). Загроза китайського шпигунства в наших наукових установах — це не просто шпигунський трилер, а серйозна етична криза, що відбувається прямо у нашому дворі.

Разом із Росією та Іраном Китай активно націлюється на Німеччину, щоб відтягнути критичні дослідження, прагнучи до світового домінування в технологіях і військових ресурсах до 2049 року. Але те, як вони це роблять, переходить серйозну моральну межу.

BfV висвітлює кілька тривожних тактик:

Використання довіри: використання нашої відкритої, співпраці академічної спільноти.

Зловживання свободою: перетворення свободи науки — дару, призначеного для пошуку істини — у юридичну сіру зону для систематичних крадіжок.

Компрометація людей: Тиск на китайських науковців, які приїжджають, щоб ті виступали інформаторами, що порушує людську гідність, розглядаючи людей лише як інструменти державної влади.

Як католики, ми віримо, що знання повинні служити загальному загальному благу, а не підживлювати військові сили через обман. Коли країни використовують академічну свободу як зброю і експлуатують людську вразливість, це яскраве нагадування, що прогрес завжди має базуватися на справедливості та чесності. Залишаймося пильними і молимося за цілісність наших наукових спільнот!

Ми читаємо Папу Лева

Ми увійшли в тисячоліття, коли маємо надати цивілізації любові духовну, культурну, юридичну, політичну та економічну форму.

Брати і сестри, як вага хреста може бути «легкою» і «легкою» [див. Матф 11:30]? Лише з однієї причини: тому що Господь несе його першим і разом з усіма нами, ніколи не залишаючи нас наодинці в тому, що нас тягне.

Як справжній Учитель, Ісус бере на себе людство, поранене злом, щоб оточити його з турботою. Мудрість, яку Він дає нам, є посланням спасіння, і Його ярмо піднімає нас з кожного падіння. Коли ми слідуємо за Христом, наш шлях — це не мучительний аскетизм: це школа свободи, яка серйозно ставиться до драми історії і завжди висвітлює її сенс, особливо в найтемніші моменти. (...)

У полоні Христос — це визволення. Під лихом війни Христос — це надія. У годину гріха Христос — це прощення. Це справжня мудрість, шлях, яким ми хочемо йти разом, об'єднані як учні в Його ім'я.

Angelus, 5 липня 2026 року.

Дорогі друзі, коли ми беремо участь в Євхаристії, нас запрошують слухати слово Боже і жити за столом Господнім, де Він Сам приносить Себе Отцю. Ці дві частини Святої Меси — Літургія Слова та Літургія Євхаристії — «настільки тісно пов'язані між собою, що утворюють лише один єдиний акт богослужіння» (Конституція про Святу Літургію *Sacrosanctum Concilium*, 56).

Щодо Слова, слід пам'ятати, що це не просто питання здобуття інтелектуального знання Писання, а прийняття Слова, яке є «живим і дієвим» (Євр 4:12), адресоване Богом кожному і одночасно кожній окремо; Слово, яке разом із євхаристійним хлібом живить і підтримує нас і веде від падіння гріха до нового життя у Христі.

Загальна аудиторія, 24 червня 2026 року.

Дорогі друзі, хто дозволяє собі втягнутися в цю динаміку співчуття і милосердя, починає жити інакше, бути громадянином інакше, працювати інакше. Тоді може справді народитися

цивілізація любові, яку показали мої святі попередники: Іван XXIII, Павло VI та Іван Павло II. Разом із великою армією пророків і мучеників минулого століття вони зрозуміли, що лише милосердя може відповісти на безодні людського серця та жахи війни новими початками. Тепер, стоячи на плечах цих велетнів, ми увійшли в тисячоліття, в якому маємо надати цивілізації любові духовну, культурну, юридичну, політичну та економічну форму. Нехай величезність страждань, які ми бачимо, допоможе нам усвідомити радикальну природу цього заклику.

Як той самаритянин, ми можемо змінити наші плани і піти іншим шляхом. Ще більше, ніж той самаритянин, у нас є засоби і можливості надати надії конкретну форму в історії. (...) Ми також повинні визнати, що «цивілізація любові народжується не з одного вражаючого жесту, а з суми малих і наполегливих актів вірності, які встановлюють бар'єр для дегуманізації» (енцикліка *Magnifica humanitas*, 213). Друзі з Лампедузи, ви свідки цього! Тут, зустрічаючись із вами, можна краще зрозуміти наш час, і кожен може визначити напрямок свого життя. (...) Отже, з цього найвіддаленішого краю Європи в Середземному морі можна чіткіше побачити епохальний заклик, перед яким явище міграції ставить європейські суспільства. (...) Завдяки своєму географічному розташуванню та інституційній формі Європа здатна у цій сфері комплексно протистояти кризі: інтегрувати першу допомогу у довгостроковий стратегічний план, здатний приймати, захищати, просувати та інтегрувати мігрантів, водночас працюючи над розвитком, щоб ніхто не був змушений емігрувати. Усе це має відбуватися з пильною турботою про повагу до гідності кожної людини. Це завдання публічних інституцій, а також усього громадянського суспільства і Церкви.

Пастирський візит до Лампедузи, 4 липня 2026 року.

Хрестові походи в контексті: відповідь на ісламську експансію

Популярні книги та документальні фільми досі часто показують хрестові походи через застарілу призму, сформовану протестантською полемікою та скептицизмом Просвітництва.

У цій розповіді хрестові походи здебільшого виглядають як ганебна аномалія — ганебне відхилення від Євангелія, яке християни мають пояснити.

Яке б не було судження щодо конкретних хрестових походів, ця знайома розповідь не вписується у ширші історичні записи. Хрестовий похід тривав понад п'ять століть, охоплював як Західну Європу, так і християнський Схід, і виник у контексті тривалого військового тиску на християнські землі та народи.

Довга оборонна історія

Задовго до того, як папа Урбан II проповідував Перший хрестовий похід у 1095 році, християни на Сході вже говорили про війну в релігійних термінах, особливо коли вважали, що сама Віра під загрозою.

На початку VII століття візантійський імператор Іраклій воював із Перською імперією у боротьбі, яку широко вважали захистом Хреста. Цей конфлікт відбувся після перського вторгнення на Святу Землю, позначене вбивствами християн і вилученням реліквій, пов'язаних із Істинним Хрестом.

Незабаром після цього з'явився набагато більший і триваліший виклик. Починаючи з 630-х років, мусульманські армії швидко завойовували території, які століттями були християнськими: Сирія, Єгипет, Північна Африка, значна частина Малої Азії, Іспанія та частини південної Галлії. Свята земля також перейшла під контроль мусульман.

Це не були периферійні регіони. Серед них були деякі з серців раннього християнства: Антіохія, одна з давніх патріархальних кафедр; Північна Африка, батьківщина Святого Августина; Каппадокія, колиска великих святих і богословів; і, понад усе, Свята Земля, освячена життям, смертю та воскресінням Христа.

Джихад і реальність завоювання

Історично важко розглядати ранню ісламську експансію як випадкову або політично нейтральну. Класичні ісламські джерела містять уривки, які багато мусульманських юристів і правителів розуміли як санкціонування збройної боротьби у розширенні ісламського правління.

Два часто цитовані тексти — Коран 9:29: «Боріться з тими, хто не вірить у Бога і в Останній день ... зі списку тих, кому було дано Книгу — поки не заплатять данину власною рукою і не покоряться», і Коран 8:17: «Це не ти їх убив, а Бог їх убив.»

Цитування таких віршів не вирішує всі питання про те, як іслам тлумачився у різні століття та суспільства. Історична реальність була складною, і мусульманське правління не було ідентичним у всі часи та місця. Проте ці тексти допомагають пояснити, чому середньовічні християни не вважали себе такими, що реагують лише на поодинокі спалахи насильства. Вони зіткнулися з моделлю розширення, яку часто виправдовували явно релігійними термінами.

Життя християн під мусульманським правлінням

У багатьох завойованих землях християнам дозволяли залишатися, але зазвичай у статусі дх'їммі: толеровані, але піддані юридичній та соціальній меншовартності.

Обмеження зазвичай включали спеціальні податки для немусульман, обмеження на публічне богослужіння, заборони на євангелізацію та різні соціальні приниження. В деяких місцях немусульмани стикалися з правилами щодо одягу або верхової їзди на конях — символів гідності та рангу. Церкви могли бути конфісковані, обмежені або переобладнані для інших цілей, включно з великими святинями.

Умови суттєво відрізнялися залежно від правителя, регіону та століття. Проте ширша модель нерівності була реальною і сформувала християнську пам'ять та політичну думку.

Західна Європа: Пуатьє та Рим

Західна Європа також сприймала просування ісламської влади не як далеку теорію, а як військову загрозу. Битва при Пуатьє у 732 році, в якій франкські війська розгромили армію омейядів, стала тривалим символом оборонної стійкості.

Небезпека дійшла навіть до центру латинського християнства. У 846 році мусульманські нападники, що діяли з південної Італії та Сицилії, напали на Рим і пошкодили базиліки святих Петра і Павла за межами стін.

Для середньовічних християн такі події не були абстрактними геополітичними явищами. Їх розглядали як напади на християнські народи, святі місця та громадський порядок християнської цивілізації.

Як формувався хрестовий похід

З часом християни як на Сході, так і на Заході звикли до ідеї, що міліція Христа — лицарство Христа — може включати більше, ніж лише духовну боротьбу. Для монахів битва залишалася переважно проти гріха. Для мирян це також могло означати захист християнських земель, захист паломників і охорону святих місць.

Це допомагає пояснити, чому хрестові походи можна було подати в середньовічних термінах як форму справедливої війни — не просто як завоювання, а як оборону, а в деяких випадках — як повернення давно втрачених територій і церков.

Середньовічний польський юрист Станіслав Скарбімирський, пишучи у «*De bello iusto*» («Про справедливу війну»), стверджував, що не було суперечливим для папи надавати індульгенції тим, хто боровся за повернення Святої Землі, шанованих за життя, смерть і воскресіння Ісуса Христа.

Необхідний баланс

Жодне з цього не доводить, що кожен хрестовий похід був розсудливим, справедливим або вільним від тяжкого гріха. Католицьке вчення не вимагає романтизації епохи хрестових походів і не заперечує злочини та скандали, скоєні християнами.

Але історична справедливість вимагає більше, ніж просто повторення сучасних кліше. Хрестові походи не виникли у вакуумі. Вони виникли внаслідок століть завоювань, підкорення, набігів і втрати стародавніх християнських земель, а також зростаючого переконання як на Сході, так і на Заході, що збройна оборона може бути не лише політичною необхідністю, а й релігійним обов'язком.

Звідси починається збалансована оцінка: з багаторічного досвіду тиску, позбавлення власності та виживання, які формували середньовічну християнську думку.

На мою думку

Чи вступить Білорусь у війну?

Білорусь опинилася у складному становищі у складному світі міжнародних відносин. Керівництво країни на чолі з президентом Олександром Лукашенком пробирає делікатний шлях на тлі суперечливих впливів великих світових держав.

Президент Лукашенко виявив небажання втручатися в конфлікт в Україні. Це було очевидно, коли він закрив російську військову базу в Білорусі після того, як Україна висунула ультиматум. Лукашенко чітко дав зрозуміти, що Білорусь не слід втягувати у війну, заявивши, що не хоче бути «затиснутим у ситуацію, де організовані дії, спрямовані на втягнення нас у війну».

Лукашенко змінив свою стратегію, шукаючи підтримку у нетрадиційних союзників. Після

зустрічі з президентом Росії Володимиром Путіним Лукашенко поїхав до Пекіна, де президент Китаю Сі Цзіньпін запевнив його у підтримці суверенітету, незалежності та територіальної цілісності Білорусі. Цей крок підкреслює зусилля Лукашенка уникати прямої участі у війні, одночасно забезпечуючи економічну та політичну підтримку.

Залежність Лукашенко від Путіна як гаранта безпеки зменшилася, особливо з огляду на труднощі Росії проти атак українських безпілотників. Цей зсув спонукав Лукашенко розглянути інші шляхи підтримки.

І Київ, і Вашингтон намагаються вплинути на курс Білорусі різними способами. Київ погрожує атакувати білоруські військові об'єкти, тоді як США пропонують пом'якшення санкцій, особливо щодо калійних добрив.

Президент Франції також попередив Лукашенко про серйозні наслідки тіснішого зближення з Москвою. За словами геополітичного аналітика Марка Будзиша, більш незалежна Білорусь може слугувати буфером між НАТО та Росією, надаючи значну геополітичну перевагу. Доля Центральної Європи та східного флангу НАТО залежить від майбутнього статусу Білорусі. Головні гравці — Москва, Пекін, Київ, Вашингтон і Париж — беруть участь у складній грі, щоб сформувати роль Білорусі на міжнародній арені.

Білорусь стоїть на ключовому роздоріжжі, її керівництво робить стратегічні кроки для забезпечення суверенітету, одночасно орієнтуючись у складній взаємодії світових держав. Результати цих маневрів матимуть далекосяжні наслідки для регіональної стабільності та міжнародних відносин.

Молитва

Будь ласка, пам'ятайте молитися за тих, хто хворіє, потребує допомоги або просить наших молитов: Річард Фокс, Сесіл Фінн, Ендрю Маклафлін, Клер Віггінс, Рассел Керролл, Люсі Каннінгем, Томмі МакГрорі-старший, Ліліан Кокс, Сара Кармайл і Долін Дурнін.

Будь ласка, молитесь у своїх молитвах Будь ласка, молимося Елізабет Фінн, Маргарет Робертсон, Шона МакГрорі (2017) та всіх, чії ювілеї припадають приблизно на цей час.

Новини та події

Приєднуйтесь до нас на чай і каву в залі після недільної меси. Ми щиро вітаємо гостей і будемо раді поділитися з вами нашою гостинністю. Сподіваємося побачити вас там!

Друга колекція цієї неділі для Стелли Маріс.

КАВОВИЙ РАНОК: планується на СУБОТУ, 15 СЕРПНЯ. Якщо хтось може допомогти, звертайтеся до Кеті, Фіони Фокс або отця Тоні.

campbeltown@rcdai.org.uk

www.stkierancampbeltown.org

<https://www.facebook.com/campbeltownrcchurch/>

парафія Королівської дієцезії Аргайл і Островів; Charitable Trust, зареєстрована шотландська благодійна організація, SC002876
Парафіяльний настоятель: отець А. Вуд, Святий Кіран, Кемпбелтаун; Тел. 01586 552160